

ning ikke alene for den Jord, de afstaar, men ogsaa for den Skade, der kan opstaa for dem enten paa Bygninger eller paa Jord; de faar deres Tab erstattet. Man har ogsaa Tilfælde, hvor de faar Erstatning for at skulle paalægge haardt Tag. Jeg hørte for øvrigt det ærede Medlem sige, at Jernbanerne, selv om de vedkommende har faaet Erstatning for haardt Tag, alligevel har Erstatningspligt, naar det brænder. Det er noget underligt, at Jernbanerne, naar der ved Anlægget bestemmes et Areal, som skal være fri for brandfarlig Bevoksning og ogsaa for Bygninger ved brandfarligt Tag, desuagtet under Driften skal bære Ansvaret, hvis der hænder noget. Jeg forstaaer ikke den Stilling, man her indtager. Jeg kunde fristes til at dele Tingets Medlemmer i tre Dele: Jernbanerepræsentanterne — selvfølgelig tænker jeg ikke her paa de personlige Interesser, vi har jo heldigvis andre Interesser —, dernæst Brandforsikringsselskaberne og deres Repræsentanter og endelig den tredie og store Del, som staar noget uforstaaende overfor det, der er Tale om her. Jeg har den bestemte Opfattelse, at selv om de statistiske Oplysninger, som den ærede sidste Taler ønskede, kommer til det Resultat, at de Brandulykker, der er sket, ikke har været i den Grad ødelæggende navnlig for de private Jernbaneselskaber, som det menes, er det efter den sidst faldne Højesteretsdom givet, at der analogt med det i Dommen omtalte Forhold kunde forekomme Tilfælde, i hvilke hverken enkelte Baneselskaber eller Banesammenslutninger kunde udrede de Erstatninger, der kunde blive Tale om. Jeg ved ikke, om jeg forstod det ærede 7de Medlem for 2den Kreds rigtigt — jeg gaar ud fra, at han har talt paa sit Partis Vegne —, naar jeg synes, at han lod skimte et lille Haab om, at der muligvis ved Forhandling i Udvalget kunde findes en Form, som det var muligt at samles om. Jeg vilde ønske, at man blot nogenlunde kunde naa til det Resultat, at Banerne i alt Fald fik at vide, hvor stort et Ansvar de har — det ved de nemlig knap nok, som Forholdene nu er —, og at der blev gjort Ret og Skel mellem de interesserede Parter: Jernbanerne, Grundejerne og Assuranceselskaberne. Det er jo nemlig givet, at disse Selskaber, som det ærede 7de Medlem for 2den Kreds sagde, har forhøjet Præmierne, fordi Bygninger laa for nær ved Jernbanen, men ogsaa dette er ved Jernbanens Anlæg blevet taget i Betragtning ved den Erstatning, de vedkommende har faaet. Jeg vilde i og for sig slet ikke betænke mig paa at anbefale For-

slaget, som det foreligger, til endelig Vedtagelse.

Til den ærede første Taler (Ejsing), som udtalte, at han talte ikke paa hele sit Partis, men paa et Flertals Vegne — det kan jo gerne være, at det ærede Medlem har Ret i, at det er paa et Flertals Vegne —, skal jeg sige, at jeg tror, at vi indenfor mit Parti er temmelig stærkt delte, og jeg vil inderlig anbefale, at vi alle her i Tinget kunde enes om et Forslag, som nogenlunde kunde tilfredsstille alle billige og berettigede Krav.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Hassing-Jørgensen*): Det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Ejsing) var ikke sikker paa, at der i Forslaget, saaledes som det foreligger, er gjort en Indrømmelse til det Standpunkt, som det ærede Medlem indtog i Fjor, og mente, at Lovforslaget i hvert Fald ikke er saa logisk affattet, som det var i Fjor. Det forekommer nu mig, at Indrømmelsen er meget aabenbar. Naar det ærede Medlem nemlig siger, at hvis Jernbaneselskaberne er ængstelige, saa kunde Forsikringsselskaberne have lige saa megen Grund til at være ængstelige, saa er der dertil at sige, at Forsikringsselskaberne er i Modsætning til Jernbaneselskaberne indrettede paa at løbe denne Risiko. Det er jo netop deres Virksomhed at løbe denne Risiko og at udligne den ved Fastsættelse af deres Præmier. Indrømmelsen fra min Side er sket overfor Grundejerne, om hvilke det ærede Medlem kunde sige, at hvis det efter Omstændighederne blev alt for byrdefuldt for Jernbaneselskaberne at bære Risikoen, vilde det være endnu mere byrdefuldt for den enkelte Grundejer at bære den. Dertil er det, at jeg altsaa siger, at for saa vidt han ikke har forsikret, eller for saa vidt som han ikke kan faa forsikret, kan det være rigtigt nok, at det er uoverkommeligt for ham, og derfor bestaar Indrømmelsen i at indskrænke Erstatningen til at betale for Skade for det, der ikke kan gøres til Genstand for Forsikring.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) rekapitulerede i sit Foredrag paa det nærmeste de Synspunkter, han fremsatte i Fjor, og jeg gjorde i Fjor forskellige Indrømmelser, som jeg er villig til ogsaa at gøre i Aar. Det er noget vanskeligt for mig at tage en Diskussion op med det ærede Medlem paa det rent juridiske Grundlag, hvorudfra han argumenterede. Vi er enige om dette, at hvis der kan tillægges Jernbaneselskabet Skyld, saa vil